

[Finn Jørgensen]

der som nævnt vil kunne føre til meget store forenklinger, og det vil i øvrigt også betyde, at en række småsager bliver afgjort af folk, der kender deres omfang og betydning.

Der er en anden ting, jeg synes det bliver nødvendigt at få afklaret lidt nærmere under udvalgsarbejdet, og det er spørgsmålet om, hvorfor man ikke har benyttet denne lejlighed til at foretage en endelig opdeling af zonetovskompetencen mellem amtsråd og kommunalbestyrelser ved at ophæve lovens § 9, stk. 9, idet det jo også fremgår, at det har været overvejet, men at man er vejet tilbage for det. Det vil være helt naturligt med en opdeling, hvor zonetovssager, som det er foreslået her, i landsbyerne henhører under kommunerne, men at zonetovskompetencen i det åbne land, hvor det jo i forvejen er amtsrådene, der administrerer størsteparten af den lovgivning, der regulerer forholdene – fredningslovgivning, råstofindvinding og meget mere – henhører under amtsrådene. Det er en hensigtsmæssig fordeling af opgaverne, og det ville kunne skabe endelig ro om kompetencefordelingen de kommunale myndigheder imellem, så derfor vil vi under udvalgsarbejdet interessere os lidt mere for, hvorfor man ikke kan få taget dette skridt på nuværende tidspunkt.

Men med disse bemærkninger vil jeg anbefale det foreliggende lovforslag, som er et led i forenklingerne, som denne regering går i spidsen med.

Svend Heiselberg (V):

Med dette lovforslag har vi nu taget et skridt på vejen til at realisere venstres gamle tanker om en styrkelse af de små landsbyer, således som det også var indeholdt i det beslutningsforslag, som venstre fremsatte sidste år.

Kommunerne får nu et værdifuldt redskab i hånden, som de kan bruge, og som forhåbentlig vil blive udnyttet, ikke mindst på grund af den rentesænkning, der er fulgt efter regeringens økonomiske politik.

Der vil blive mulighed for at puste nyt liv i landsbyerne, hvis miljø bl.a. på grund af stagnation i befolkningen og en restriktiv lovgivning har ændret sig. Mange landsbyer har mistet eller vil miste deres små skoler, og den sidste butik er også på vej ud af mange landsbyer.

Med dette lovforslag vil der også være skabt mulighed for en mere hensigtsmæssig administration af mulighederne for opførelse af mindre erhvervsbygninger osv.

Kommunen kan med denne lovgivning over en årrække tilføre landsbyerne et ikke ubetydeligt antal huse, og det vil også være af stor betydning for de små håndværkere, hvis de findes længere i området.

Venstre har naturligvis i regeringen lagt stor vægt på at fremme dette lovforslag, og vi håber, det vil få en hurtig og positiv udvalgsbehandling.

Man kan af lovforslaget se, at det er meningen, loven skal træde i kraft den 1. januar 1984, men venstre har ingen indvendinger imod det, hvis det kunne ske på et tidligere tidspunkt.

Margrete Auken (SF):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Hove Sørensen, ikke kan være her i dag, skal jeg på hans vegne sige, at SF stort set er positivt over for forslaget. Der er ingen tvivl om, at det vil gøre meget nemmere og mere hensigtsmæssigt, og der er vel heller ingen tvivl om, at det er et rigtigt skridt i retning af en decentralisering, som kan komme til at fungere. Decentralisering er jo et magisk ord: hvis man kan få hæftet det foran noget, er det altid godt, skønt det jo ikke altid er godt.

Der er to problemer, som jeg synes ministeren kunne sige lidt om – eller i hvert fald det ene – og det er, hvordan man sikrer, at folk faktisk opdager, hvad det er, der sker. Det kan komme til at gå ganske gevaldigt hurtigt nu med mange af disse sager, og det kræver nok, at man er vaks ude i landsbyerne og i kommunerne for at kunne følge med i, hvad der foregår. Spørgsmålet er, om der kommer noget oplysning i forbindelse med det, eller om vi på anden måde kan sikre den borgerindflydelse, som der tales så meget om i hele vores planlovgivning, men som jo rent faktisk mange steder føles som en nedtromling, fordi man ikke synes, man kan få ordentlig fod på det. Spørgsmålet er altså, om vi kan gøre noget for at forbedre det her, hvor vi kapper et led af, og sikre en bedre eller en mere nær behandling af det. Det er den ene ting.

Den anden ting – men det kan jeg ikke forvente at ministeren skal sige noget til – er,